Premijer Plenković je najavio tvrdu kohabitaciju. Predsjednik Milanović je odgovorio kako ne razumije što to znači. Tako su prepirke i udaljavanje dvaju brda počeli prije preuzimanja predsjedničkih ovlasti Â gospodina Zorana Milanovića. Novinari, temeljem uređivačke politike, željni novih bombastičnih vijesti sa zadovoljstvom su dočekali najavu premijer Andreja Plenkovića o tvrdoj kohabitaciji. Svjedočili smo sve veće razlike u mišljenjima. Jučer smo shvatili, ako je istina što su čelnici izjavili, kako će se kohabitacija provoditi pismenim putem, kako je to kazao premijer Andrej Plenković. Što su nam osim nove svađe dvaju brada priopćila sredstva javnog priopćavanja - ništa.

Jučerašnji aktualni sat premijer Andrej Plenković nije nazvao kamilicom. Jučer su padale teške optužbe, uključujući vrijeđanja (posebno od strane premijera na što predsjednik Hrvatskog sabora gospodin Gordan Jandroković nije reagirao), pa su se gledatelji pitali – da li će doći do fizičkog obračuna. Ukupno je postavljeno četrdeset pitanja – dvadeset je postavila oporba a dvadeset koalicija na vlasti. Pitanja koalicije na vlasti nisu izazvala posebnu pažnju. Rekli bi očekivana pitanja s ponekom „otrovnom strelicom“ kako bi se uvjerilo građane kako je odnosna članica koalicije zadržala svoj subjektivitet. Međutim, znakovita su pitanja oporbe. Nisu sva pitanja bila granatiranje velikog kalibra. Nekoliko je pitanja bilo najtežeg kalibra koji pokazuju kako su problemi potiskivani, jasno, iz političkih razloga.

Pitanje ravnopravnosti hrvata u BIH je stalno je prisutno na marginama političke scene. Predsjednik Zoran Milanović je pokrenuo to pitanje inzistirajući na njemu na globalnoj razini. Predsjednik je u tome uspio. To je bio veliki udarac našem premijeru Andreju Plenkoviću. Reagirao je burno kako samo on to zna pokazati. Ipak, predsjednik Milanović je svojim inzistiranjem konačno pokrenuo hrvatsku diplomaciju. Kako sada stvari stoje hrvati u BiH izgubili su, bar za sada, bitku. Na pitanje ravnopravnosti BiH svjedočili smo eksploziji uvreda i marginaliziranja kako saborskog zastupnika tako i karijesa s Pantovčaka. Poslije smo shvatili da se radi o predsjedniku Zoranu Milanoviću. Očito se naš premijer boji zubara.

Drugo je pitanje Srpske pravoslavne crkve i, po mišljenju saborskog zastupnika, nevažećih ugovora koje je s njom potpisao Ivica Račan. Isto je pitanje postavio saborski zastupnik prije godine dana. Tada je premijer kazao kako nije upoznat s problemom ali je obećao da će proučiti problem i odgovoriti saborskom zastupniku. Ponovljeno pitanje nakon godinu dana ostavio je premijera bez riječi što je iznenadilo kako saborske zastupnike tako i cjelokupnu javnost. Promrmljao je nešto kroz zube i točka.

Treće pitanje odnosilo se je na otvoreno pismo saborskog zastupnika u kojem se zahtjeva

podizanje optužnice za naknadu štete učinjenu tijekom Domovinskog rata protiv Srbije. Saborski zastupnik je pročitao otvoreno pismo koje je uručio premijeru Andreju Plenkoviću. U dvorani je nastao muk, a premijer Andrej Plenković nije kazao niti riječi glede otvorenog pisma. Saborski zastupnik je naglasio koliko je i zašto je važno podići optužnicu protiv države Srbije.

Bilo je još važnih pitanja na koje nismo dobili odgovore. Međutim, ova tri pitanja pokazuju koliko su velike razlike između izvršne vlati i koalicije na poziciji u odnosu na mišljenja i protest hrvatskih građana. O važnim pitanjima nije bilo odgovora jer izvršna vlast, bez obzira na političku opciju, nikada nije to pitanje ozbiljno razmotrila. U predstojećim izborima ova pitanja će biti javno isticana što će dodatno ugroziti poziciju kako HDZ-a tako i SDP-a.

Tako dolazimo do uloge javnih sredstava priopćavanja koja su navedena pitanja jednostavno ignorirala. Tako su stali na stranu vladajuće koalicije. Je li to privi put? Jasno da nije. Javna sredstva priopćavanja stalno podržavaju vlast. Gledanost, slušanost i čitanost osiguravaju crnim kronikama. Umjesto da otvore sva pitanja, kako to priliči demokratskom društvu, mi prava pitanja koja traže odgovore (što, sa svoje strane, smanjuje socijalne tenzije) stavljamo pod tepih. Teško je kazati koje javno sredstvo priopćavanja govori istinu a koje to ne čini. Smisao i sadržaj novinarstva je u traženju i nalaženju istinitih odgovora na pitanja ma kako na teška i slojevita bila. To naše medije ne interesira. Sjetimo se izjave gospodina Andrije Hebranga kada je kazao kako ne laže ali ponekad ne kaže istinu. Sada bi se ta izreka morala preformulirati i glasila bi da se u javnom prostoru često laže ali ponekad se kaže istina. Jučer je aktualni sat kazao koja potanja muče hrvatske građane. Građani traže odgovore na ta i mnoga druga pitanja. To je vlasti, bez obzira na političku opciju, neprihvatljivo jednako kao i institut referenduma. Odgovori ne moraju biti u suglasju s mišljenjima onih koji postavljaju pitanje. Međutim, odgovori se moraju temeljiti na činjenicama. Tako ćemo se riješiti Udbe i KOS-a koje je to u svojoj diskusiji spomenuo predsjednik Zoran Milanović.